

Süleyman Operasyonu

Burak Turna

©psilon®

Log 1:

Emriniz üzere harekat başlatıldı. Türkiye'nin Ortadoğu'da güçlenmesinin önü kesilmeli. Talimatlar doğrultusunda, Akdeniz'deki doğalgaz havzasında çalışmalar başlamadan, "Süleyman Operasyonu" başarıya ulaşacaktır...

MOSSAD İÇ HABERLEŞME

1

Süleyman Efe, ağzında paslı bir tatla uyandı. Saate baktı. Yazı işleri müdürü olduktan sonraki ilk toplantısına geç kalmak üzereydi.

“Allah kahretsin!”

Saate bir tokat atıp yataktan fırladı. Zamana karşı yarış başlamıştı. Bir yandan temiz bir gömlek bulmaya çalışıyor, bir yandan da önceki akşam kendisini zorla geç saate kadar tutan arkadaşına saydırıyordu. Sevgilisi onu terk etmiş de, şu da bu da... İçkili bir masada bunca saat oturmayalı çok olmuştu; babası ile içki içtiği için kavga edip birbirlerini bir daha görmeyeceklerine dair yemin ettikleri günden beri.

Aynada üstünü başını kontrol etti. Kot pantolonun üzerine ütüsüz bir gömlekle yazı işleri toplantısına katılmak zorundaydı. Yazı işleri müdürü olmak için yirmi senedir bekleyen Rauf, laf sokmak için bahane arıyordu; ‘Al işte, eline istediği kadar bahane verdik,’ diye düşündü. ‘Hem geç kal, hem pespaye giyin.’

Bir dakika...

Beyninden vurulmuşa döndü Süleyman. Dün gece bu eve bir kadınla beraber gelmişti.

“Nerede lan bu?”

İçeri odalara baktı. Misafir yatak odası bomboştı, bu odaya uzun süredir giren dahi olmamıştı. Diğer odayı da çamaşır kurutma ve ütü amaçlı kullanıyordu. Onun kapısını açması biraz zor oldu. Elektrik süpürgesinin hortumu kapının açılmasını zorlaştırıyordu. Terlemişti. Yüklendi, gürültü patırtı kapı açıldı. Yok... Kadın burada da yoktu.

“Nerede bu Allahın cezası ya, bu saatte kalkıp evine gidemez ki, körkütük sarhoştı.”

Mutfağa gitti, banyoya baktı. Birden durdu. Küvetin içinde bir karaltı gözüne çarptı.

“Püü, şu hale bak.”

Küvetin içine eğildi, zorlukla kadını dışarıya çekti. Üstü başı ıslanan kadın o halde sızıp kalmıştı. Onun ismini bile bilmiyordu Süleyman. Arkadaşının tanıdığı diye gelip masaya oturmuş, hesabı da onlara ödetip zil zurna sarhoş olmuştu. Nasıl tufaya gelmişti de bu kadın üzerine kalmıştı, hatırlamıyordu.

Misafirler için ayırdığı yatak odasında aylardır bozulmamış yatağın üzerine yatırdı kadını. Çantasını da yanına yerleştirdi. Kadın çantası karıştırmak ayıptı ama dayanamadı, karıştırdı. Kimliğine baktı. Aysun bilmemne. Yüzüne baktı dikkatle. Derin uykusundan uyanmaya niyeti yok gibiydi.

“Güzel de değil lan bu.”

Kol saatine baktı, dilini ısırıldı.

“Burada bırakılmaz ki, kimdir bu, hırlı mıdır hırsız mıdır?”

Düşündü, ne yapacağına karar veremedi.

“Bir şey yok ki evde, ne alıp gidecek. Bütün evi götürse de ben de kurtulsam.”

Kapıyı çarpıp çıktı.

Ahmet Efe, çantasını hazırladı. Kapıda duran eşine baktı. Bir isteği var mı diye beklediğini görünce dayanamadı.

“Bekleme öyle. Hadi sen işine bak. Ben hallediyorum.”

Kadın hiçbir şey söylemeden mutfağa dönüp işlerine devam etti. Ahmet Efe, oğlu Süleyman’ın fotoğrafını alıp küçük bir defterin arasına sıkıştırdı. Bunu kimsenin görmesini istemiyordu. Duygularını hep içine atan, sevgisini belli etmeyen eski adamlardan idi Ahmet Efe. Kapıdan çıkarken dönüp karısına baktı.

“Hakkını helal et. Gidip de dönmemek var.”

“Ne diyorsun bey, Allah korusun.”

“Her ne olursa olsun metin ol.”

“Hayırdır, sabah sabah ağzından neler çıkıyor!”

Kadının gözleri yaşardı, ağlamaya başladı.

“Ağlama, sevmem ben öyle şeyleri. Bugün böyle içimden geldi. Akdeniz’de durum kötü, bu görev öncekilere benzemiyor. Her şey olabilir. Allah hepimizin yardımcısı olsun.”

Kadın, gözlerindeki ıslaklığı kurularak gelip Ahmet Efe’ye sarıldı.

“Ağzından yel alsın.”

Ahmet Efe, başını hafifçe sallayıp kapıdan çıktı. Birkaç adım attı, döndü ve karısına baktı. Onun da gözlerinde belli belirsiz bir buğulanma vardı.

2

Yazı işleri toplantısı başlayalı yarım saati geçmişti. Toplantı, gazetenin açık ofis şeklinde düzenlenmiş olan beşinci katında yapılıyordu. Süleyman, toplantının yapıldığı bölmeyle geldi.

Genel yayın yönetmeni onu görünce sustu. Masanın etrafındakiler dönüp ona baktı. Hepsi Süleyman'ın bu halinden büyük keyif alıyordu. Medyada çalışmak böyle bir şeydi, yaralıysan kan kokun çakalları neşelendirirdi.

“Nerdesin oğlum?”

Genel yayın yönetmeni Akif Yetkin, bütün ruhunu gazetelerin koridorlarında bırakmış bir gazeteci idi.

“Yazı işleri müdürü yaptık, hemen patron oldun.”

Süleyman gülmeye çalıştı. Söyleyecek bir şey yoktu. Bir sandalyeye ilişti ama düştüğü bu durum onun yazı işlerinden daha öteye geçemeyeceğini garantilemişti. Sallamadı. Hiçbir şey olmamış gibi davrandı. Akif de fazla üzerine gitmedi. Kafası karışık o gün, gazete sahibinin pis işleriyle uğraşmaktan imanı gevremişti.

“İsterseniz hemen gündeme dair...”

Akif onu eliyle susturdu.

“Dur biraz.” Rauf bir şeyler söylemek üzereydi.

Rauf güldü bu sefer. Önündeki kâğıda bakarak konuşmaya başladı. Kendine güvensizlik belirtisi.

“Gündem İsrail arkadaşlar. Haberler çok hoş değil. Akdeniz’deki doğalgaz kaynakları meselesinin sandığımızdan büyük olduğu kesinleşmiş. Şimdi olay bunu kim yiyecek kavgasına dönüşüyor sanırım. Suriye olayları, Mısır sınırının karışması, terörün tırmanması... Hepsi bu doğalgaz...”

Rauf’un cümlesini tamamlamasına fırsat vermeden; “Kaç milyar dolarlıkmış?” diye sordu Akif.

Akif, her işin para tarafıyla ilgilenirdi. İşin içinde para yoksa ona göre haber yapmaya değmezdi. Haksız da sayılmazdı, işin içinde para yoksa haber değeri taşıyacak kötü bir şey olmazdı genelde. Para varsa, kötülük de vardı; dolayısıyla da haber...

“Akif Bey, parayı boşverin, bunun jeo-stratejik etkileri çok büyük. O alanda çıkacak gaz bütün Akdeniz bölgesinin ihtiyacını giderebilir. Avrupa’ya da yakın. Çok stratejik, hatta hayati bir kaynak; Avrupa’nın geleceği bu gaza bağlı diyenler bile var.”

“Para bırakılır mı Rauf, bahsettiğin ölçüde maddi bir kaynak uğruna kaç tane ülke yok eder büyük güçler biliyor musunuz? Saksıyı çalıştırın biraz.”

Yazı işleri grubunda bir sessizlik oldu. İşin boyutları herkesin hayal gücünü aşıyor gibiydi.

Süleyman ise evdeki kadını düşünüyordu. Uyandı mı, kim bilir nereleri karıştırıyordur şimdi...

Siktir et, paranoyak mıyım ben? Yok değilim, kesin karıştırıyordur çekmeceleri.

“Ne manşet atıyorsun Süleyman?”

“Efendim?”

“Oo, uçmuşsun Süleyman. Yazı işleri müdürü olarak katıldığın ilk toplantıda bedeninin burada ama ruhunun nerede kim bilir. Rauf’un söylediği ile ilgili diyorum. Ne manşet atarsın?”

Süleyman orali olmamaya çalıştı. Gerilim had safhadaydı.

“Diğer konuları da bir elden geçirelim de ondan sonra manşete karar verelim derim.”

“Hangi konuları? Oğlum, sen hâlâ uyanamadın mı? Bu enerji işi diyoruz, savaş çıkarır diyoruz. Sıra Türkiye’ye gelir mi diyoruz. Bunlar dururken başka manşet mi düşüneceksin? Oğlum, sen bu işi yapamayacaksan söyle. Başkası yapar yahu.”

“Akif Bey, sizin de söylediğiniz gibi, bu konu savaş çıkarabilir. Bu konuyu görmemek daha hayırlı olmaz mı?”

Masadaki herkes güldü. Rauf, yanında oturan arkadaşına eğildi.

“Oğlum, bu salak lan, bir ay dayanamaz, siktir ederler yakında.”

Arkadaşı kıkırdamaya başlayınca Süleyman dönüp onlara baktı. Sustular.

Rauf’un sırtını dayadığı, bir bakıma suç ortağı gibi hareket eden Tamer, Süleyman’ın başını çevirmesini fırsat bilip arkadaşının kulağına yaklaştı.

“Bu hâlâ sorumlu hümanist havasında, gazetenin hayvanat bahçesine kapatmak lazım.”

Rauf tekrar güldü. Süleyman bu sefer sinirli bir şekilde döndü ikiliye, yeniden sustular.

Akif Yetkin de Süleyman’ın tavırlarına gülüyordu. Gazete el değiştirdikten sonra eski kadrodan kalan tek adam

oydu. Bu adamı tutmasının bir nedeni vardı tabii ki. Zamanı gelince işini bitirecekti.

“Süleyman, gazetenin politikası olan biten neyse onu duyurmak; haber seçme işini biz yapamayız. Onu okuyucu yapacak kardeşim, okuyucu yapacak, anladın mı?”

Son sözlerini biraz fazla bastırarak söylemişti. Süleyman şaşırды, biraz da korktu. Eski kadrodan kalan son kişi olduğunu biliyor ve bu nedenle her an işini kaybedebileceğinden endişe ediyordu ama yine de prensiplerinin hepsinden vazgeçmek istemiyordu. Bir kısmından taviz vermeye hazırdı ve vermişti zaten.

Hay ben sizin gazetenizi, haberinizi...

“Anladım Akif Bey, haklısınız da. Ancak bu İsrail meselesini iyi düşünerek haber yapalım. İsrail hükümetinde bir iki adam var, kafayı yemiş, bizim yapacağımız provokatif haberler ancak onların işine yarar.”

“Süleyman, ama bu kadar düşünürsek gazete çıkaramayız ki canım benim. Sana ne lan İsrail’in içindekilerden! Oradan gelen en kötüyü haber yapacağız ki, millet merak etsin.”

“Biraz da sorumlu olmak lazım ama; İsrail ile ilişkileri kötüleştirir böyle yapmak.”

“Kötü zaten.”

“Daha kötü olur ama.”

“Olsun.”

“Olsun olur mu efendim, İsrail aşırı sağına destek vermiş olursunuz. İsrail’i sevmiyorsunuz ya, o manada sizin de işinize gelmez diye söyledim.”

Rauf sırtarak lafa girdi.

“Akif Bey, onun derdi başka, savaş çıkarsa en büyük sorununu Süleyman Bey yaşar.”

Herkes Rauf'a döndü. Süleyman şaşkın şaşkın ona baktı. Ne zırvalayacaktı bu herif? Eğer çok ileri giderse, akşam iş çıkışında servisin başında dövecekti iti.

“Neymiş lan o?”

“Efendim, kız arkadaşı İsraili bir gazeteci. Saçını başını yolar valla. Di mi Süleyman Bey?”

Süleyman kıpkırmızı olmuştu. Başını öne eğdi. Ne diyeceğini bilemiyordu. Evet, evet, Rauf'un işini bitirecekti.

“Ooo Süleymancım, isterseniz aşk hayatı ile iş hayatını birbirine karıştırmayalım. Senin tatlı canına ben şimdi İsrail'e güzellik mi yapayım?”

Kahkahayı koyuverdi Akif Yetkin.

“Hem neden tanıştırmıyorsun benimle? Belki bir röportaj yayınlarız gazetede kendisiyle.”

Süleyman, Akif'e bakamadı.

“Tabii Akif Bey. Eee, ben şey yapayım. Konuşur, size haber veririm. Olur, neden olmasın?”

“Tamam tamam. Ben gidiyorum, siz çalışmaya devam edin. Manşet konusunda çok dikkatli olun. En ufak hatada kimsenin gözyaşına bakmam.”

O gidince Süleyman, Rauf'a öyle bir baktı ki... Rauf'un o gece gözüne uyku girmeyecekti. Adamın kuyruğuna bastığını biliyordu artık. Gerçi yaptığı Süleyman'ı sinirlendirmekten başka bir işe yaramamıştı. En azından şimdilik.

3

“Neden cevap vermiyorsun Jemima?”

Süleyman, Jemima ile bir süredir görüşmüyordu. Toplantıda bahsi geçince yeniden aramak düşmüştü aklına. Yoksa uzun süre aramayacaktı, onun aramasını bekleyecekti.

Telefonun öteki ucunda bir anlık sessizlik oldu.

“İşim var. Konuşamıyorum.”

Çatırdayan bir ses tonu, üsütmüş olmalıydı.

Bu kız alışamadı İstanbul'a, hep açık kıyafetler giyiyor.

“Seninle konuşmamız lazım.”

“Ne var Süleyman, konuşacak ne var?”

“Böyle yapmak zorunda değiliz. Karşılıklı konuşabilecek kadar yetişkin insanlarız. ”

Yine sessizlik. Bu sefer daha uzundu. Telefonun arka planında hareketli bir sokağın sesleri duyuluyordu. Belli ki Jemima hep olduğu gibi ya İstiklal Caddesi'nde ya da Cihangir'deydi. Bir yerlerde oturmuş, bir yandan kahvesini içiyor, bir yandan da haberini yazıyor olmalıydı.